

วัฒนธรรมแห่งการคุ้มครองโลก

ทำไมโลกนี้ สังคมนี้ จึงต้องมีธรรมาปป้องคุ้มครอง หรือที่เราเรียกว่าธรรมโลกบาล นั่นก็เพราะว่า ถ้าไม่มีธรรมะ 2 ข้อนี้ บุคคลในสังคมจะสามารถทำสิ่งเลวร้ายได้ทุกชนิด สามารถสร้างความเดือดร้อน ความเสียหายให้แก่ตนเองและผู้อื่นในสังคม 'ธรรมโลกบาล' ทั้งสองนี้ก็คือ (1) หิริ หรือความละอายแก่ใจในการทำบาป หากผู้คนมีหิริจะสามารถหยุดตัวเองไม่ให้ความชั่วชนะใจ เพราะมีความละอายที่จะคิด จะพูด หรือจะกระทำ ความชั่วเหล่านั้น หิริเกิดขึ้นได้จาก การอบรมเลี้ยงดู ฝึกฝนตนเอง การคำนึงถึงชาติวงศ์ตระกูล อีกทั้งเรื่องคนโบราณมักจะอบรมเลี้ยงดูลูกหลานให้เกรงกลัวต่อบาป ด้วยการเล่าถึงนรก บรมบาล และการลงทัณฑ์ในเว็จมต่าง ๆ ทำให้คนเกรงกลัว ก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายหรือมงาย หากเรื่องเล่าเหล่านั้นสามารถช่วยให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุขได้ (2) โอตตัปปะ หรือ ความเกรงกลัวต่อบาป หากคนกลัวแต่กฎหมาย ไม่กลัวกฎแห่งกรรม สังคมนี้จะมีแต่คนหากินกับการหาช่องโหว่ของกฎหมาย โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสม อันที่จริงสังคมควรมีส่วนรับผิดชอบในเรื่องนี้ คือ คนในสังคมควรปกป้องผู้กระทำดี มีศีลธรรม และตำหนิผู้ประพฤติชั่ว ไม่ใช่ยกย่องผู้มีเงิน มีอำนาจ โดยไม่สนใจที่มาของเงิน และอำนาจเหล่านั้น หากสังคมให้ยอมรับผู้มีศีลธรรมเป็นสำคัญ สังคมนั้นก็จะสงบร่มเย็น

กรณี ข้าราชการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐ ถ้าขาดหิริโอตตัปปะ ก็สามารถคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่ว ทุจริตคดโกง แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน และพวกพ้องมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ลุ่มหลงมัวเมา ในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข โดยไม่ละอายต่อบาป ไม่เกรงกลัวต่อบาป ทำผิดคิดชั่วได้ตลอดเวลา ในที่สุดก็ต้องได้รับโทษทัณฑ์ ตามกรรมชั่วที่ได้กระทำไว้นั้น ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ถูกให้ออก ไล่ออกจากราชการ และยังต้องถูกตำหนิ คัดคก ได้รับความเดือดร้อนทั้งตนเองและครอบครัว เพียงเพราะขาดหิริโอตตัปปะ เป็นธรรมที่คุ้มครองใจ ดังที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในสังคมไทยในปัจจุบัน